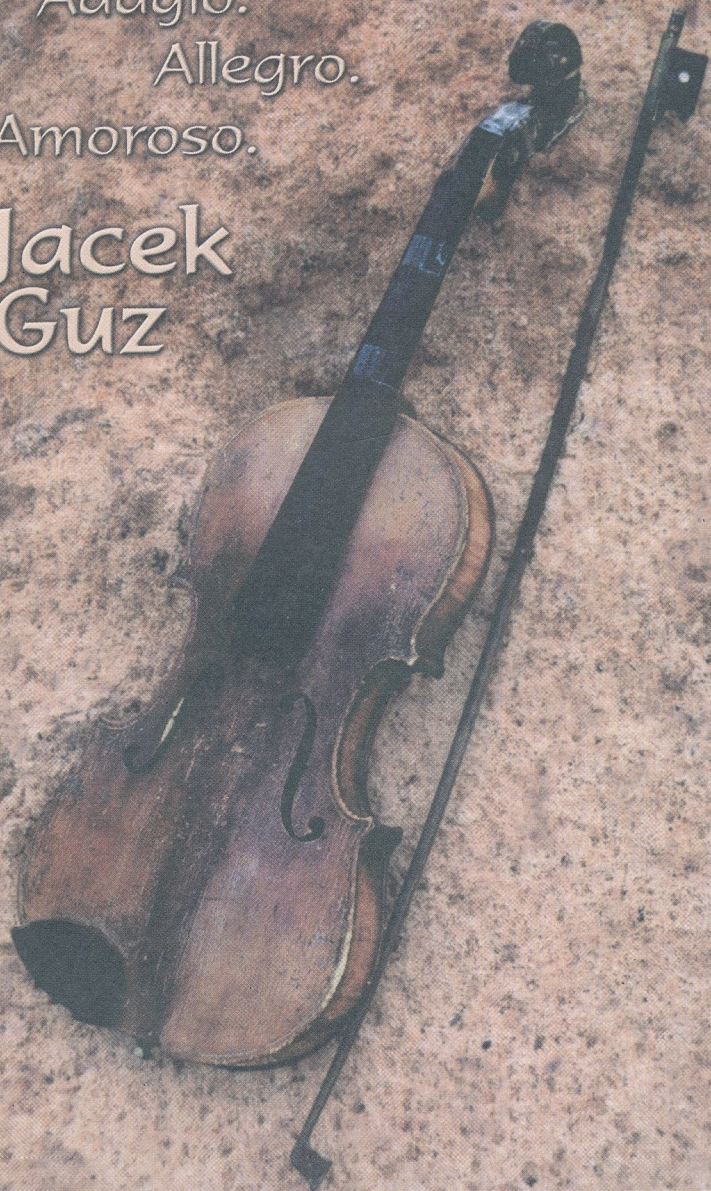

Adagio.

Allegro.

Amoroso.

Jacek
Guz

Adagio.
Allegro.
Amoroso.

Jacek
Guz

Foto: Lesław Skwarski
Projekt okładki: Piotr Wysocki

© Jacek Guz

Wydano dzięki dotacji Urzędu Miejskiego w Lublinie

ISBN 83-913740-3-3

Wydawnictwo:
Centrum Kultury w Lublinie
20-007 Lublin, ul. Peowiaków 12

Przez

przez smyczek
z tajemnicą strun spoufalcony
na solo mgły rozpisana
ulotna spojrzenia struktura

przez muzyki
doskonałą akustykę tęsknoty
którą nuta za nutą trafnie
rozpatruje przez obliczem smutku

przez ręce wściekłej niemocy
wieczność uproszczoną przesypuje
dźwięk za dźwiękiem roztargniony
okładając serce cierpką rozkoszą

przez upór melodii
zdolny odgadnąć widnokrąg
poza kręgiem nocy polarnej
rozstrojonej strony duszy

styczeń '99

Którędy pośród nici idąc
mógłby ominąć paproch dzisiejszej troski
włoski materialnej nudy
osiągając przy tym na poły
zarys materii w temperaturze
od stopni dziesięciu do ujemnych stopni
opuszczonych w ciemność chłodnej pory

To płaszcz naczelne cnoty
z pierwszą na czele pod pachą dziurą
przyjmującą bez oporu świeżego powietrza dobrobyt
Kołnierz sztywny i postawny
pilnujący kiwającej się głowy
stojący na straży pamięci
pionu karku i symetrii upadku włosów

Do kolan sięga materiał przegrany i przetarty
zawarty pomiędzy granatem niepewności
a wściekłości purpurą
uwieńczony picassowskim błękitem

Gdy z guzikami palce rozmawiają
okazuje się niemożliwe
zapięcie wszystkiego na ostatni guzik
który odpadł kiedy się szarpałem pochmurny
w pochmurny dzień z pochmurną naturą
mojej chmurnej osobowości

Wszystko co mogę

Już mi skrzybiały
wszystkie fałszywe marsze żałobnego
i każdy akant jaki mogłem i nie mogłem
sobie wyobrazić
opłatał głowę obłędu
Nie będę wiedział więcej
niż wiem teraz:
jak odległe i niepewne jest "na pewno"
jak cienka coraz cieńsza
każda kolejna granica
i jak odległy od własnego konturu
każdy przedmiot rozpaczy i zachwytu

Wszystko co mogę
to mierzyć tę odległość
odliczać nokauty
między wzrokiem a wszech rzeczą
skurczami serca pasją według krwi
Wszystko co mogę
to rozkładać wciąż szerzej
ręce bezradnego uczucia
ramiona oniemiałego wrażenia

Oda ku młodości

Zeschłymi liśćmi i wierszami o śmierci paliliśmy w piecu.
Po szaleńczym dniu wieczór zapadał, nabawiał się ciepła.
Nie zazdrościmy wróble orłom ani my Małemu Księciu;
To samo powietrze jest dla skrzydeł, błękit dla krwi póki nie zakrzepła.

Wódka, Wistula rozlewna i wylewna, papieros niczym rytuał.
Nic nie jest potrzebne do szczęścia i wszystko konieczne.
Jak przeliczyć gorycz na słodycz nikt tego nie umiał.
Niech zyski i straty samotnej duszy błędnej porachują w piekle.

Kto przeżył pijaństwo pod batutą chóru gwiazd, ten pamięta,
Kto cierpiał na chroniczną trzeźwość smutku, ten sobie przypomni,
Co muszą znieść uwięzione w sercu wygodniałe dzikie zwierzęta,
Jak wiele jest słów pustych, uczuć zarzniętych, miejsc bezdomnych.

O świecie, z gardłem zaschniętym, myślą dymną, z duszą na ramieniu,
Stawaliśmy na codzienny apel życia. Znów zdumieni wielce,
Że oto nowe, nowe raz jeszcze. Wszystkiego i tak nie wymienię.
Więc wspomnę tylko jeszcze raz o krwi błękitnej, nie zakrzepłej...

Bar

Tam gdzie chciałbyś powrócić
powrócić nie ma do czego
Tam dokąd chciałbyś dojść
może nie wystarczy sił
A stanąć w miejscu
jako człowiekowi nie wypada
Cóż więc złego iść tą drogą

utartą w schemat przetrwania
w kierunku baru
do którego zawsze blisko
Wspominać miękko przeszłość
a przyszłość mieć nie dalej
niż kolejne piwo

Tam gdzie chciałbyś powrócić
popiół i wilgoć
Tam dokąd mógłbyś dojść
gdyby wystarczyło sił
żeby pomścić lęk i niepewność
gwiazdy mogą być z nisko
a do siebie dalej może jeszcze
niż do baru
w który życie się wykrwawia
do nieprzytomności

20.05.99

Umiesienie

gdy ciasno i szaro można o zmierzchu
wierzchem na koniu karym lub gniadym
bez przesady nad ziemią tuż pod niebem
z siebie trwonić niewyżytą czarną krew
wbrew regulaminom zamkniętej przestrzeni
zmienić normy współżycia i późną godziną
wy płynąć jednak z ram codzienności
i zagościć bez zaproszenia między owadzimi skrzydłami
podniebnymi kaskadami przeskakiwać jak ulotny pył
w tył i przód przez nocny ludzki strach
jak Bach w klawiaturę uderzać w symptomy klawiszy
gdy dyszy gwiazda przy gwieździe
i wszędzie nieskończona melodia ciemności
ugościć cię już chcę jak najszybciej teraz
zera wykreślić cyfry i liczby bure
które codziennie przeliczają nastrój i duszy konta stan
szanowny pan księżyc jak wniosek wysnuwa poświęcę
a zatem ta chwila jak wielka niewiadoma
pokona ramy czasu twardą ziemię pod stopami
i nad nami rozepnie wąwóz gorejący
niby niechcący i zanim chwila w nas zakrzepnie i oślepnie
pięknie jest do ostatniej kropli krwi i srebra tak pięknie

Wulkan

Wulkan nie wygaś choć już łagodniej
Firanka niepokoju w okno łomocze
Szaleństwo z balkonu pozdrawia obłoki
Tuż przed skokiem
Gdy we mnie żelazny pociąg
Zawsze przed czasem o krew uderza
Pijanym jak saksofon parowozem
Z szybkością wypoczętego promienia
Kruk przedziobuje finał fioletu nieba
Kiedy pod nim idąc w butwiejącą trawę
Wdeptywałem przebaczenie zwłoki złości
Rękami obejmując ciszę kamienia
Zrozumiałem że to nie cisza a roztropna mądrość
Nie pojmowania własnego istnienia
Więc mu oddałem cały krzyk serca
I spokojny i wolny od jego dojmującej melodii
Spojrzałem na odjeżdżający pociąg
I wiedziałem że będę mógł już patrzeć we wszystkie
Tylko nie w te jedyne oczy

Smutek jesieni

Neony odznaczają się męstwem w mroku
długim i bezszelestnym niczym zamysł wyjazdu
Niczym więcej jest zatem ciemność jak tylko kroplą gęstego miodu
obietującą niewyczerpaną odległą słodkość
Na linii wzroku jeszcze ławka porzucona w odmęt przystanku
i zderzak autobusu w którym ty na ostatnim siedzeniu
jesteś paralełą przemijania
Ostatni jest księżyc pies pod ławką ostatnia kromka światła
dla lunatycznego wzroku i organiczna porcja tężejącego chłodu
Jak co roku stary dreszcz włazi w człowieka na nowo
i jak co roku ta sama wątpliwość
od piwnicy po wyobraźnię kosmosu szklaną watę rozwiesza
wyżyna się jakby zawsze pierwszy raz jak niemowlakowi ząbek
A przecież jesień klasyczna jak temat z Schumanna
niespełniona tęskniąca złota deszczowa skora do rozstań
liśćmi w zapomniane się garnie zaułki po parku z pękniętym
sercem wiersza pod rękę z sapiącym fletem wiatru nad głową
się przechadza aleją której na imię bez końca
Można by już wreszcie oswoić tę mętność otępiłość wzroku
przebiegłą nostalgię października
Ale nie kurczy się dusza niby po staremu a zaskoczona
i znów znikoma jest bliskość a każdy wymiar
odleglejszy od przypisanego znaczenia

Róża

Cierniowa miłośna i krwista
Róża obiecująca smukła szczytująca wykwinna
We flakonie życia wystarczy na kilka dni
Dopóki krzepliwość pozwoli pracować
Tętnu w kamieniejącym tyku
Za kilka dni przyślę ci widokówkę
Z okolic ciernistych ogrodów dolin o zmierzchu
Gdy zrozumiam
Poświatę narodzin i śmierci odnowę
W zasuszoną różę wpatrzony
Usycham wciąż na nowo
Na niedokrwistość zapadły płatki
Zgaszoną czerwienią szeleszczą za tobą
A za mną jak zwykle
Tylko wtedy szczerzy kolce miarowo

28.05.99

Jak się kopyto dogadywało z ziemią

kopyto bije o ziemię
bije bez skrupułów wieniec isker
życie o życie trze
zrzucając z siebie winę wklęsnie
lub badając upadłość kopyto boleśnie
hukiem pierzchnie wszzer i wzdłuż
ziemi metr po metrze
kto winien a kto wyniośle
ją udepcze albo się na niej zetrze
kopyto w ziemi zanurza żale
gęsia skórka gleby pył wdraża w przestrzeń
życie o życie stuka dalej
pierścień haceli raz grymasem raz grzecznie
fontanny kurzu zwymyślają w powietrzu
gdy stali błysk w rogowej podeszwie
poddaje myśl lessowej zadumie
aby poprzestać na lekkim szumie
tarcu dyskretnym i z szacunku dla niej
przejsć ze stukotu w przyjazne stąpanie

Bujność

mieszać się z czerwienią wykrwawiać się nagminnie
i nie wykrwawić nigdy
piękno z blasku zachłannie okradać
zielenią rozprzestrzeniać zarastać przerastać
ścierać się błękitnie kołysać
brać swobodnie wiraż a za zakrętem
rozkładać się na prostej
odróżniając przymus od tego co nieodzowne
nic nie znaczyć zamasyścić
z gestem przyjmować wyroki boskie
nic nie posiadając nie posiadać się z niezmierności
zwijać się skręcać odkręcać znikać zarysowywać
obrać się pod wiatr do wnętrza wiatru
bezbłędnie przezroczyściego
świtać przed błyskiem zmierzchać przed nieszczęściem
bezszelestnie otrzepywać się z bezsiły
palić za sobą mosty karczować oznaki niedoli
w nowe znaki zapytania odziewać depresje pustki
zapominać się na pamięć
zapominać siebie w obliczu nowej rany
pamiętać o jutrze niedoskonałym
i nie pamiętać o tym rano

Jest droga

Jest droga, co o dobytku drzew nie pamięta.

Kreska horyzontu jak pręga na śnie tyrana

kreśli i kreśli oczom nieskończoność,

chęć przebudzenia, potrzebę wstawania.

Jest upiór przyszłości realny

jak cień okrzyku, jesiennej mgły błądzenie,

gdy stopy mierzą wartość schodów,

niosąc tęsknotę i zmęczenie.

Jest droga, droga jak twoje usta.

Wije się, kusi, raz złorzeczy to znów woła,

raz zda się być ślepa i pusta,

to znów rozpostarta jak skrzydła anioła.

Preludium osamotnienia

Jak gdyby ten deszcz mógł cokolwiek dopadać
odpowiedzieć tak się wysiła Po policzkach wieczornego nieba
spływa bezgraniczny w amorficzną ciemność
Na puszcze ostre znaki zmęczenie tatuują
nakłuwając je nazwą piwa To wszystko co przede mną
Poza tym późno i ty nie jesteś znowu ani trochę
bardziej prawdziwa niż poprzednio Po raz kolejny
cię obmyślam nad błatem ciszy przybitym do powietrza
zachrypniętym wiatrem Deszcz coraz śmielszy
jak gdyby to on miał przejąć samorodny talent
do ciężenia opadania w żyzną pamięć do wykradania
zdarzeniom tych odwiecznych spóźnień o włos o oddech
o błysk oka na niedokładnie umówione spotkanie
W kontuar ciszy uderza pisk sprężyn tóżka tuż za mną
chrząknięcie kaszel Patrę jak zmieniasz bok moich wyobrażeń
i światło lampki odsłania nagą prawdę twojej twarzy
Kciuk odkrywa złote wnętrze puszek i nagła siła
osamotnionej ściśniętej piany ciszę wprawia w zakłopotanie

To miejsce. Tamto.

Czegoś brakuje temu miejscu
klimatu, autentycznej fobii, pierwszeństwa.
Lecz "coś" jest odmienne, jak my,
frustracje map i dat przez pory, obyczaje.
Odmienność jest zwierzęca,
instynktownie rusza do ciepła i krwi.

I zawsze jest owo gdzieś, dalej, to szeleszczenia
znaczeń, nieobliczalny pułap, podszept,
nie gojące się nigdy umykanie.
To miejsce jak statyw słów, krajobrazu
i ja na przeciwległym brzegu zdarzenia,
gdy wchodzisz z dojmującą potrzebą,
chłonnym samopoczuciem przez próg homonimu
mojego serca.

Za oknem szansa dla błyszczących oczu,
łatwa zdaje się dal,
ścieżki gwiazd, trajkot lamp, uległy mrok
obejmujący upadłe, zagubione ulice.
A tu ciepło, krew
uprawiają w nas biologię.
Podajesz nóż.
Ale jeszcze szyba, odległość
prosta i nieuchwytna
jak jazzowy duet zawieruszonych ciał.

lima

Przez dymne osnowy zmierzchu

jesień żądli znamię mojej zapomnianej miłości

Nim śnieg oczyści ziemię z brunatnej strony nastrojów

martwe będą ptaki trzepoczących oczu

Samotny bardziej niż kiedykolwiek

jak milczący pacierz spalonego człowieka

pod płomień wiatru barkiem wsparty o słowo

szukam nowych znaczeń rozumianych samych przez się

modlitewnych liści

niewystawionego amen

Gdy przez skórę zmierzchu

miłość obejmuje kształt i zapach przeznaczenia

ukradkiem śląc jutru i wczoraj jego akty zgonów

zaśnięty usta mrozu na sercu

Na tyle oczekiwań odpowiedź - ciernie szronu

zima

Antyczna rzeźba

Mięśnie zastygłe, skóra pokryta szronem stuleci,
odłamana ręka, wzrok pusty od czekania.

Co wyniknie z tej rzeźby antycznej, co oczy roznieci,
jaka mroczna tajemnica blade usta przesłania?

Skąd ta łza w pustym oku nagle nabrzmiała,
gdy piękno w ostrogach zmierzchu dnia dosiada.
Gdzie jej kamienna godność się zapodziała,
kiedy na znak nieobecnej ręki rozpoczęta biesiada.

Krzyczą barwy całą paletą malarskiego spojrzenia.
Każdy dźwięk allegro do woli sobie dogadza.
Przez wieki na każdą odpowiedź mrocznego cienia
obcięty łeb hydry stu ognistymi pytaniami się odradza!

Jaka wartość z tej rzeźby antycznej wyniknie,
który kształt gładki jak prawda pozostanie,
ile mięśni napręży się uroczyście, ile zniknie,
czyje rysy ocaleją, czyje ułomność losu złamie?

Kilka zawań

Kilka osób nie wróciło dziś do domu,
kilka stanęło zakłopotanych w obliczu drzwi.
Z porównań najlepsza jest czysta kartka, iza,
wódka, która przestała smakować
i już samotności nie rujnuje tylko zdrowie,
zamiast za nie odptynąć po krwi wiekiustym firmamencie
w niepokonaną twoich oczu głębie.

Dlaczego gwiazdy, dlaczego ich tyle,
dlaczego nie są wieczne, jak i nic nie jest,
i co im przyświeca ostatecznie, jako i one iskrzą
gnębiąc nocy przeznaczenie.

Kilka osób nie powróci, kilka nikogo nie zastanie,
kilka nie będzie w ogóle wychodzić,
reszta nie będzie miała po co i dokąd wracać.
Z porównań najlepsza jest kobieta,
ta zawsze nieobecna, ta jutrzejsza.

Rozstanie

a jednak, rzuciła tym taboretom,
takim spokojnym, potulnym i zżyтым z podłogą,
i uleciał niby blady, zdumiony obtok,
jak kartka nie napisanego listu,
a jednak, rozbiła ten talerz, biały i niewinny,
i sterczą teraz ostre tzy, zbiełate ze złości
i bezsily, kaleczą stopy wspólnego kroku,
naokoło jeszcze tyle przedmiotów,
jej i jego, już nie wspólnych,
więc jednak, uderzył w stół tą pięścią,
pieśnią zawsze pełną czułości
dla włosów, policzków i sromu,
i stół się ugiął pod brzmieniem tej czułości,
i sptywają znad niego długie nocne rozmowy
w szpary popękanej z przerażenia podłogi,
jeszcze nikt nie chlapnął drzwiami,
to scena z kilkoma odsłonami, bo jeszcze
wspólne zdjęcie na etażerze w rogu,
teraz rozdarte niczym serce lirycznego wiersza,
i płyta Cohena, którą trudno podzielić,
więc przez ramę okna zaznaję nocnego lotu,
a jeszcze bransoleta, którą jej kupił za nocne zmiany,
a książki, które mu przynosiła w dłoniach utkanych
z tęsknoty, a gwiazdy, satelity ich oczu,
a łóżko, którego sprężyny znały na pamięć
ich miłosne taktę, teraz wrzask jak tarcza strachu,
tzy tnące powieki, trzasnęły drzwi, ktoś wyszedł,
czyjs cień został w pokoju, za ścianą obcy
oglądają wiadomości, obcą wojnę z innego świata

Wspomnienie jutra

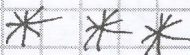
Pojemność ramion płynność wiedzy i knajp
Płynne ja dzisiaj tak płynne
Jak pergamin przed odwagą i finezją znaku
Za ceglanym zamyśleniem fabryki pokrzywowy sad
Sęk jutra w podłodze wczorajszego patio
Jaki plan nie układany zawiódł
Że osiągając podniebny smak
Krwi smakiem kończy się zaślinione pragnienie

Nocne sklepienia nadranne prognozy
Poranne liny liczenie w źrenicach upadłych gwiazd
Wiodłem życie kanciaste
Od kantu do kantu odbijało serce skwapliwy puls
Na kocich łbach formowałem stopy
Pod wiatr ustalał się kształt
Kim jestem kim byłbym
Gdyby sprawy nie przybierały księżycowego obrotu
A ziarna oczu ufały tylko jednemu światłu
Niczego nie wiem na pewno
Wiedzie mnie rytm
Z którym nie radzi sobie żaden życiowy takt

Jestem komiwojażerem pięknych kłamstw
Czyli wyrozumiiałych prawd
Niosę pociechę psuję krew
Nalewam sobie do pełna
Po sam wierzch dna
Teraz gdy akompaniuje mi zmęczony oddech psa
I oczy zwodzi stuwatowa żarówka
Uzupelniam pamięć wspomnieniem jutra ✓

Panie Blake

Panie Blake cień to czy klasztor życie jak rąbek nieskończonego
ze smużką nie domkniętych drzwi
która wyobrażenie potęguje i zawsze je przekracza
Dusza się skurczyła pod naporem miazgi poszła w pięty
i nimi na bagna roztrzęsione zmierzchem
Teraz bezduszny będę pisał o lampie tyżce stole
o podłodze oknie szafie o zasiedziałym krześle
o ich nieludzkim losie lecz pod ludzkim ich przydatności kątem
Mnie już boleść weszła w nawyk i przestała boleć
widocznie para wielkość odmierzać nie głębią a wdziękiem
Ach te pańskie rozważania snujące się zaciekle dogłębnie
gromkie nieprzyzwoicie odświętne jak liturgia losu
I nic to nowego że samotność że pod prąd
dla tej jednej chwili kiedy piecze podniebienie myśli
ogniem mitycznym na wskroś kojąc wątpliwość
drgającą stycznością mistyczną
Ach te pańskie rysunki linie jak z nut napiętej partytury
dojrzewającej w porze która wykracza poza każdą znaną porę
A ja tu teraz pod lampą przy oknie podfogę dziele
z krzesłem i obolałym od łokci stołem
Chciałbym coś pod kątem z wdziękiem od siebie
bezdusznie i stanowczo rozmiękczyć klasztorne cienie

Już ktoś to napisał: atramentem serdecznym,
rzeźbą ręki w kamieniu zastygłą;
boską Venus malując lub nicość odczyniając
w kamieniu ukrytą.
Ja wiem, że atrament wysycha szybciej niż myśl,
że słowa są tylko echem albo inspirującym prologiem,
lecz jestem bezbronny, więc piszę, ostrożnie,
aby jak najmniej uronić z mojej Beatrycze.
Piszę, żeby się uwolnić od słów,
które cisną się gwałtownie do ust,
równomierny takt krtani raniąc nutą drapieżną.
Piszę rytmem krwi, który od adagio
przechodzi w historyczne allegro.
Wiem, że słowa są tylko nikłym wstępem lub pogłosem,
przemilczeniem mniej bolesnym,
lecz jestem bezbronny, więc piszę,
szybko schnącą krwią serdeczną.

Piję dzisiaj

Za nasze podróże w głąb i po krańce
do źródeł czasu za przyptywy i odpływy bagien
piję dzisiaj

Za dreszcze nasze przepelnione noce wysmagane dni
kłótnie z Bogiem za gorące serca i skostniałe dłonie
piję dzisiaj

Za naszą wiarę torturowaną i poddawaną ciągłym próbom jawę
za skraj drogi który jest nieustającym początkiem
piję dzisiaj

Za tęsknotę doskonałą i kiepski życiorys
za żal genialny i markotne zadowolenie
piję dzisiaj

Za chwile wlokące się w nieskończoność i te zbyt nagłe
za paraliż i epilepsję za bujną krew
piję dzisiaj

Za uścisk dłoni i odchodzenie w nieznanne za ciągłość
i opustoszały nagle przystanek za napięte nerwy popękane wargi
piję dzisiaj

Za wysokie wiersze i niskie mniemanie
za ekstatyczne niebo i ból ekstazy za piekło na ziemi
piję dzisiaj

Za podziemne gejzery nadziei za słodką pieśń w płucach
za to że się unosi coś wciąż jeszcze nie nazwane
piję dzisiaj

Za naszą miłość silną zwartą i gotową i tak bardzo wyczerpaną
upilem się dzisiaj

Krajobraz z domem

Ptak się uwalnia z chmurnego dozoru

Skra obrotu piecze pod skrzydłem

Boli w oku

Jak spojrzeć i bolącym okiem sięgnąć

Pierzasty stan odrętwienia

Zamyka się powieka widnokregu i otwiera

Nad zmęczonym okiem brew napięta

Wspina się po rynnie rdza

Komin pluje sadzą

Nieba nad ziemią nadto

Krawędzią bije serce drzewa o korę pustego domu

Spróchniałe pokoje i niepokój szorstki

Na przedsiönku

Faktura drzwi napięta

Krajobraz pręży się jak kot

I jak skóra czasu pęka

Dzisiaj się godzę

Brzemienny pomruk szarego nieba
mogę przerobić na dowolny temat
na konstrukcję statyczną lub dynamiczną
lecz dziś godzę się na wszystko
co czarno na białym

Dzisiaj uczestniczę jako gość w burlesce tej planety
razem z jej godnością i niechlujstwem niestety
dzisiaj jestem zmęczonym odbiorcą
i wszystkie barwy które korcą
odbieram nieprzetwarzalnie

Przy jednym stole życia
niech się odbędzie co jest do odbycia
dzisiaj odbywam się
razem ze wszystkim

Dzisiaj nie używam długopisu
wybieram gotowe rzeczy z jadłospisu
dzisiaj na podane się godzę
ale tylko dzisiaj

Po koncercie barde

Wybrzmiał mikrofon głośnik zdystansował się od prądu
następny papieros zagęszcza próżną przestrzeń.
Muzyka jest piękną choć okrężną drogą sedna
cisza jak głęboki uraz po ciosie dźwięku.

Nikt się nie przewraca nie klnie
nikt nie wlatuje nikt nie wychodzi oknem.
Jest sala barek i jest bariera
jest grzeczna przychylność i jest brak ciepła.

Gwar spuchł aż ścianom zapadły się boki
stoliki okrążone rojem dłoni które zastygają nad nimi jak półtony.
Na parkiecie warstwy zdań przydeptane obcasami
schylałam się szukając pośród nich okruchów pieśni.

I nagle czuję że nie mogę już nawet unieść
i raptem zdają sobie sprawę że już obcej
że nie mogę już nawet się wyprostować
rozprostować w pion dumnej samotności.

Ani nic

Ani chodzenie pod górę do szkoły,
ani denna samotność i skrzywienie powodzenia,
ani nędza i spuchnięte chwile szczęścia,
ani bezdomność i apartament wszechświata,
ani brak przyjaciół i nadmiar dłoni do klepania,
ani gorzała i odrętwiały mózg kaca,
ani szyderstwa i torpedy pochwał atakujące mięsień serca,
ani głupota pojmowania i szczęście niewiedzy,
ani romantyczne dysputy i szybkie numerki,
ani górne wiersze i dolne doświadczenia,
ani policja i banicja, ani polityka,
ani ta, która zdradziła, ani ta, która z tęsknoty wyszła za mąż,
ani ziemia, co uziemiała, ani obłoki, co błogosławiły,
ani żyzna podwalina spokoju, ani roztargniona potrzeba ognia,
ani krew śliska i zakrzepła zniewągą,
ani rytm przedmieścia i pomnik w centrum,
ani dziewictwo i kurestwo,
ani nic,
nie pozbawito mnie
drżenia życia.

Mysłów o śmierci

Gdy byłem młodszy, jak każdy w tym katerycznym wieku,
dużo myślałem o śmierci.

Widziałem nieprzebrane tłumy, morze też
unoszące pamięć o mnie, nade mną lepsze niebo.

Odhodziło w chwale szybkiego i pięknego życia;

opuszczona ziemia wolniej toczyła niedolę,
drzewo nad grobem mocno się przygarbiło.

Dziś, kiedy kostucha zdążyła już raz czy dwa,
typnąć na mnie swym ostatecznym ślepiem,
wiem, że byłoby pusto, dostownie cmentarnie i cicho.

Ziemia byłaby zajęta rozkładaniem innych ciał,
drzewo miałoby ważniejsze sprawy na gałęziach,
jak choćby manicure liści.

Teraz wiem, że trakt będzie pusty, samotny i sztywny
jak przedłużenie gorsetu moich sztywnych kości,
nabity jedynie, zamiast kocimi, łbami zaniechanych pragnień.

Będzie może niezręcznie fruwać zbyt wysoko kosa,
wichrowi nieść zbyt daleko czyjś śmiech,
to wszystko.

Będzie pusto bo ja zbyt często byłem pustką
odkładającą na jutro miłość, na wczoraj strach.

Teraz wiem, że niczego nie można odkładać.

Jutro może nie nadejść lub nadejść za późno,
za późno dla tylu spraw.

Nie można odkładać na później
siebie, kogoś, chwili, krajobrazu.

Ars poetica

głoska za głoską

akcent na ostatnią kwestię

jeszcze ciepło w dłoni słowa

przeczną i zagubioną

między palcami sylab

i drażliwa ta niepewność

czy tknięta w domyśle

do potęgi litera

poczęła czy zatamowała

krwotok echa

język cięty póki się nie stępi

będzie się uczył odpoczynku w metrum

lecząc ciepłym cięciem dźwięki

zaślini się i zmęczy

aż natknie się na godny siebie

skalpel puenty

Co komu

co komu do twarzy
że blada do myśli
że wyblakła że usta zacięte
i oczy bez blasku

co komu do ciszy
że głucha do płomienia
że drżący że mgła przepastna
i dal bezkształtna

co komu do samotności
że bezkresna do uporu
że rdzawy że dusza obła
i cień całodobowy

co niebu do mnie
że tak mną
zakamarki chmur wymiata
i ziemi co do mnie
że tak mnie
podwójnym dnem obłaskawia

To co gra

Tylko wątłe ciało, któremu wszystko jedno,
czy rozedma, tyfus, paraliż czy rzeżączka,
zgodzi się na geniusz wewnątrz.

Jedynie kruche, przygotowane na wcześniejszą rozsypkę kości,
zaryzykują dźwignąć ciężarną przez całe życia sprzeczność melodii,
obietnice muzyki i zdradę bezmiaru,
nieskończoność dźwięku i schyłek skali.

To co gra przez nieodmienne części świtu i zmierzchu,
rozrywa płuca.

Kawałek po kawałku świszczące płuca wypłuwa Chopin.

To co się uzbierało na pięciolinii podchwycą palce
i przekażą dalej, poszarpanym nerwom fortepianu.

To co gra wschodzi przed bielą, zachodzi później
niż czern klawiatury.

Ubitym gościńcem koncertu barwna dorożka obłądu
wpada na solową arię śmierci.

Zdrowie skłonne do poświęceń ustępuje,
gdy za ciasno zaborczej Wenerze.

Błady Mozart ustępuje przed próbą generalną orkiestry światła.

Echo znudzone wtórowaniem sprowadza tonację
z chorobliwego tematu, ze wzgórze, w bezimienne błoto cmentarza,
gdzie jedna spośród wielu czaszka biedaka.

Ale nad nią czarne Requiem pochyla cienie wiolonczeli
pytając o Don Giovanniego i przyjęcie u Figara.

Potem szybkie cięcie fletu spokój wzgórze przecina.

Kompozycja między życiem a śmiercią się zatacza.

Ludwik głuchotę przekroczył.

To co gra przekracza IX Symfonię,
wypija zdrowie, ciało wyjada,
znów ma siłę na nieśmiertelność.

Płyną płyną

Oto płyną już płyną
szybą asfaltową doliną do momentu chodnika
Oto potok rusza poruszony szron złota
brylant zamyka w kraterze rynsztoka
Na końcu języka na początku śliny
ostatnia ulica już mokra

Już płyną oto płyną
smukłym krawężnikiem wiatą w gardziel przesmyku
Oto unosi ramię mgła bezsilna godzina wybija
krata ścieku pracuje otów połyka
Na początku mowy na końcu przełyku
pierwsza już gwiazda skąpana

Tak płyną płyną oto bez pamięci
jest cała esencja zemsty w namiętym sptywaniu
po rzeźbie policzka dumie obłoku
Tak płyną płyną oto
takie suche szorstkie
tzy

Wszystko już było

Pod uwijającymi się w ukropie blasku gwiazdami
na nowej nieba genezie
wzorem przepowiedni wiekuiestej osmozy
światła i mroku smaku i bredni
wykorzystując nieodpowiedzialność szaleństwa
i opanowanie wiedzy zatrzymujemy élan vital na krawędzi
Nasze wieczorne po omacku adagio
amoroso w czterotakcie od dłoni do ust
od puszystych słów po pech spojrzenia wokół
czas zatrzymany rozwieszony na wierszy obręczach

Zmiany przemiany selekcja
oraz to co pierwsze z brzegu
oczekiwane albo niespodziewane
zadośćuczynienie wątłym plamom ramion
To się unosi i opada
co przeminęło okrąży siebie i powraca
pod nową postacią przemija znów

Nadwonne divertimento

Z szarówki mosiężnej nicości dzień sierść stroszy
Unosi kończyny jak pajak drepce zęby mgłą ostrzy
Twarz wystawia pod latarnię błyskają w oknach flesze
Od papierosa do papierosa poranek mierzę

Nieruchome powietrze przeznaczenia bezwietrznie
To cisza przed burzą bo to na wietrze
Rozegrają się plany i przypadki ciężarówek wczesne
Pomruki porusza się pierś silnika kawą osłabiam serce

Dzień będzie dłuższy o całe cztery minuty
Dwieście czterdzieści sekund więcej dramatu utopii i nudy
Tragifarsą jest życie najlepiej to widać rano
Gdy puste ulice zamknięte oczy i usta jeszcze nie kłamią

Będę się przyglądał paradzie z boku będę jak sęk
Będę krzyczał w ciszy ale ogłuchnę na zgiełk
Ten dar kolejny dzień co się jeszcze w powijakach krztusi
Miał sen niespokojny szturchnął mnie do pisania zmusił

Łąka

Beknięcie chwastów pomiędzy trawą przebaczenia
światu za oddech nie ludzki, nie do życia, nie do wzrastania.
Pokutę mleczy usta ciszy gorzkim sokiem odmawiają wzdłuż todayi.
Żaden kierunek nie jest najlepszy, nie wzywa.
Kierunki są teraz po to, by patrzeć w ich stronę
i świętej pamięci odwagę zapatrzona przywołać.

Kombinują dmuchawce, jak wzlecieć
ponad zwartą tożsamość rumianku i nic nie nieść,
nic, żadnej nowiny, tylko swą naiwność
ponad pozorami, ponad realnością zatrzymać.
Podaruje im wiatr chwilę szczęścia,
krótki lot na krańce rozpasanej zieleni,
agonię ich miękkiej osobności.

Otóż nie udało mi się ani snem ani bezsennością
uniknąć słodkich ukąszeń pokrzywy, ostrych pocałunków ostu,
obejść zapachu śmierci, zapomnieć smaku krwi przekwitłej aronii.
Zieleń coraz rzadziej rozpala się z mrocznej ziemi
i opiekę roztacza nad płatkami namiętności.
Wypalone skronie czasu, to czoło, jednak ciągle płonie.
Czas łąki jest wieczny; w pamięci, w wyobrażeniach lub na co dzień.
Zaplątany wiecznie tonę.

Zagraj mi

Zagraj mi Czajkowskiego, Griega, Straussa,
to czego nie zdążyli, nie zdołali zagrać.
Zagraj, mówię, lecz nie wiem do kogo
podczas hucznej fiesty w mauzoleum pozoru,
żwawego przed jutrzejszą inercją tańca.
Zagraj, może być ta trąbka nieśmiała między hejnałami,
ta gitara łkająca pod palcami wieczoru,
albo fortepian rzadko spolegliwy, nielicznym gwiazdom.
Zagraj, proszę, kimkolwiek jesteś,
Otella, Oniegina, Hamleta, Gustawa.
Zagraj, błagam, tym rytmem hulaszczym trwoniciela światła,
pana Cogito, Konrada, Kordiana, niewdzięcznego łotra
i wiernego Rusłana, pana na pstrym koniu
i dumnego żebraka, pana Nikt, który już nigdy i nigdzie
nie usłyszy w tej skali tak symetrycznej wrzawy nut.
Zagraj muzyką i słowem przedzierającymi się przez gryf
najeżony niezręcznym żalem, niegodziwym zmierzchem,
bezczelnym świtem.
Zagraj, nawet gdybyś był katem i toporem pomagał przeznaczeniu
ciała i materię uczuć badać; ostrze potrafi pięknie
bezkształtowi zwątpienia kształt śmiertelny nadać,
bezkształtowi nadziei blask życia zadać.
Bezwzględnie, zagraj mi, może być syk nerwu, szmer trawy,
wyniosły zgrzyt dźwigu, trzepot skrzydeł,
albo speleologiczna strachu eskapada.
Ale musi być nagle, a vista, karkołomnie,
niepowtarzalnie, niebezpiecznie i cudownie,
jeden jedyny raz, raz na zawsze,
zagraj mi.

Spis utworów:

Przez
Płaszcz
Wszystko co mogę
Oda ku młodości
Bar
Uniesienie
Wulkan
Smak jesieni
Róża
Jak się kopyto dogadywało z ziemią
Bujność
Jest droga
Preludium osamotnienia
To miejsce. Tamto.
Zima
Antyczna rzeźba
Kilka zawahań
Rozstanie
Wspomnienie jutra
Panie Blake
***
Piję dzisiaj
Krajobraz z domem
Dzisiaj się godzę
Po koncercie barda
Ani nic
Myśląc o śmierci
Ars poetica
Co komu
To co gra
Płyną płyną
Wszystko już było
Nadranne divertimento
Łąka
Zagraj mi

